
ПОВЗИК ЄВГЕН ВІКТОРОВИЧ,

кандидат юридичних наук,
асистент кафедри кримінального процесу
та оперативно-розшукової діяльності,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
Україна, м. Харків
e-mail: povzyk@mail.ru
ORCID 0000-0002-5261-0973

УДК 343.137

Угода про визнання винуватості та вимоги до її змісту

У роботі проаналізовано окремі питання укладення та розгляду угоди про визнання винуватості, вимоги законодавства щодо її змісту (щодо тяжкості кримінальних правопорушень, учасників угоди, формулювання підозри чи обвинувачення, обов'язків щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, узгодженої міри покарання, наслідків укладення угоди) та запропоновано шляхи нормативного вдосконалення укладення й затвердження зазначених угод, а також її змісту.

Ключові слова: процесуальний документ, угода, угода про визнання винуватості, зміст угоди, спрощене провадження.

Постановка проблеми. Одним із прогресивних положень КПК України є регулювання порядку здійснення провадження на підставі угоди про визнання винуватості, яке характеризується розширенням змагальності та диспозитивності, доцільністю, процесуальною економією, що, у свою чергу, наближує його до світових стандартів, забезпечує його ефективність, доступність правосуддя, правову захищеність учасників кримінальних процесуальних відносин. Однією із гарантій останньої є законодавчо закріплені вимоги до змісту угоди

про визнання винуватості, порядок її укладення, розгляду та затвердження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти здійснення провадження на підставі угоди про визнання винуватості досліджено у роботах Н. Ю. Волосової, В. М. Верещак, Л. В. Головка, Ю. М. Грошевого, М. П. Дубовика, В. Л. Льовкіна, Ю. В. Кувалдіної, Л. М. Лобойка, Т. Б. Ніколаєнко, Т. П. Підюкової, П. В. Прилуцького, П. В. Пушкаря, О. Є. Соловйової, П. Л. Степанова, І. А. Тітка, В. М. Тертишника,

О. Г. Шило та інших вчених. Але, незважаючи на достатньо ґрунтовну на сьогодні розробку цих питань у доктрині та наявне законодавче забезпечення, на практиці трапляються непоодинокі випадки неоднакового та неправильно застосування нормативних положень, що регулюють провадження на підставі угод. Це, у свою чергу, свідчить про актуальність дослідження питань, які стосуються змісту угоди про визнання винуватості, підстав та порядку її укладення.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ч. 4 ст. 469 КПК України угоду про визнання винуватості може бути укладено між підозрюваним, обвинуваченим та прокурором щодо кримінальних проступків та злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Щодо особливо тяжких злочинів угода може бути укладена лише за наявності таких умов: ці злочини віднесені до підслідності Національного антикорупційного бюро України; підозрюваний, обвинувачений викриває іншу особу у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України; інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами. Зазначені умови є обов'язковими при укладенні угоди у провадженні стосовно особливо тяжких злочинів. Відповідно до п. 8 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод» від 11 грудня 2015 р. [1] (далі – постанова Пленуму) у провадженні на підставі угоди про

визнання винуватості стосовно особливо тяжкого злочину підозрюваний, обвинувачений повинен до укладення угоди про визнання винуватості (попередньо) викрити іншу особу у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України (незалежно від ступеня тяжкості вчиненого останнім злочину та в межах якого кримінального провадження здійснюється досудове розслідування).

На нашу думку, виконання умови щодо викриття іншої особи у вчиненні злочину до укладення угоди про визнання винуватості може негативно вплинути на інтереси підозрюваного, обвинуваченого, який бажає укласти таку угоду. Це пов'язано з тим, що при виконанні зазначеної умови у прокурора не виникає обов'язку укласти угоду та направити її до суду. Відповідно може скластися ситуація, коли прокурор, отримавши інформацію, яка викриває іншу особу у вчиненні корупційного злочину, може продовжити досудове розслідування в загальному порядку та після його завершення направити обвинувальний акт до суду без угоди про визнання винуватості, або під час судового розгляду не виявити бажання укласти таку угоду. За такої ситуації можуть залишитися незахищеними приватні інтереси підозрюваного, обвинуваченого щодо пом'якшення покарання, що, у свою чергу, може негативно вплинути на рівень довіри до правоохоронних органів та суду.

У зв'язку з цим видається за потрібне нормативно деталізувати порядок укладення угоди про визнання винува-

тості таким чином, щоб він забезпечував захист інтересів як підозрюваного, обвинуваченого (приватних), так і прокурора (публічних). З огляду на те, що інформація, яка викриває іншу особу у вчиненні корупційного злочину, обов'язково повинна підтверджуватися доказами (п. 2 ч. 4 ст. 469 КПК України) та на обов'язковість негайного направлення укладеної угоди до суду разом з обвинувальним актом (ч. 1 ст. 474 КПК України), вважаємо за доцільне доповнити ч. 1 ст. 474 КПК України відповідною підставою відкладення направлення до суду угоди про визнання винуватості з метою проведення процесуальних дій, спрямованих на отримання доказів вчинення іншою особою корупційного злочину.

Відповідно до ст. 472 КПК України в угоді про визнання винуватості зазначаються: її сторони; формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність; істотні для відповідного кримінального провадження обставини; беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення; обов'язки підозрюваного чи обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою (якщо відповідні домовленості мали місце); умови часткового звільнення підозрюваного, обвинуваченого від цивільної відповідальності у вигляді відшкодування державі збитків внаслідок вчинення ним кримінального правопорушення;

узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням; наслідки укладення та затвердження угоди, передбачені ст. 473 КПК України; наслідки невиконання угоди; дата укладення угоди та підписи сторін.

Отже, ст. 469 КПК України передбачено можливість укладення угоди про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим. Однак цими суб'єктами не вичерпується склад сторін даної угоди. У провадженні на підставі угоди про визнання винуватості з моменту ініціювання укладення такої угоди обов'язкову участь бере захисник підозрюваного, обвинуваченого (п. 9 ч. 2 ст. 52 КПК України), відомості щодо якого повинні бути зазначені у змісті угоди про визнання винуватості, яку він засвідчує своїм підписом. Угода про визнання винуватості також може укладатися, якщо підозрюваний, обвинувачений є неповнолітнім. У такому випадку угода укладається за участю його законного представника. При цьому, якщо неповнолітній досяг шістнадцятирічного віку, він має право укладати угоду самостійно, але за наявності згоди його законного представника. Якщо ж неповнолітній не досяг 16 років, угоду за його згодою укладає законний представник неповнолітнього. Про надання згоди на укладення угоди про визнання винуватості неповнолітнім, його законним представником обов'язково має бути зазначено у змісті угоди [2]. Якщо ж підозрюваний, обвинувачений не володіє мовою, якою здій-

снюється кримінальне судочинство, то в такому кримінальному провадженні обов'язкову участь бере його перекладач. У такому разі, на нашу думку, доцільно складати та направляти до суду два примірники угоди про визнання винуватості, один з яких складено на рідній мові підозрюваного, обвинуваченого, який підписується перекладачем (ч. 4 ст. 29 КПК України). Разом з тим у змісті угоди повинні бути зазначено та засвідчено підписом те, що перекладач попереджений про відповідальність за завідомо неправильний переклад або за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків. Саме таке вирішення цього питання, на нашу думку, забезпечуватиме дотримання прав та захист інтересів підозрюваного, обвинуваченого, сприятиме його обізнаності щодо покладених на нього угодою про визнання винуватості обов'язків.

У змісті угоди про визнання винуватості обов'язково має бути зазначено формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація з укаванням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність. При цьому слід відзначити, що кваліфікація дій підозрюваного, обвинуваченого не може бути предметом домовленостей сторін угоди про визнання винуватості, на відміну від американської моделі угоди про визнання вини, за якою обвинувачений визнає себе винним у вчиненні злочину в обмін на певні поступки держави – або стосовно можливості перекваліфікації злочину на менш тяжкий або суттєве зниження покарання (або разом обидві

обставини)¹. Однак у правозастосовній практиці доволі часто трапляються випадки, коли у змісті угоди сторони вказують про те, що дійшли згоди стосовно формулювання підозри (наприклад, вирок Чугуївського міського суду Харківської області від 19 грудня 2014 р. у провадженні № 1-кп/636/338/14) [4], правової кваліфікації дій підозрюваного (наприклад, вирок Близнюківського районного суду Харківської області від 7 грудня 2015 р. у провадженні № 1-кп/612/84/15) [5]. На нашу думку, зазначені положення угоди про визнання винуватості не відповідають чинному кримінальному процесуальному законодавству та не можуть бути предметом домовленостей між підозрюваним, обвинуваченим та прокурором.

Факультативним елементом змісту угоди за КПК України можуть бути обов'язки підозрюваного, обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою. Такі обов'язки можуть передбачати виконання дій, спрямованих на розкриття і розслідування злочину, викриття та кримінальне переслідування інших співучасників вчинення правопорушення, розшук майна, отриманого в результаті вчинення правопорушення тощо. Якщо підозрюва-

¹ У США існує досить багато способів стимулювання належної «посткримінальної» поведінки обвинуваченого («співпрацюючих свідків»). Іноді осіб, які виправдали довіру правоохоронних органів, навіть повністю звільняють від покарання, незважаючи на тяжкі наслідки вчинених ними злочинів. Так, винуватий у вчиненні 19 вбивств Сальваторе Гравано у 1995 р. був засуджений лише до 5 років позбавлення свободи. При цьому в залі суду його було звільнено у зв'язку із відбуттям встановленого строку покарання (див. [3, с. 105–111]).

ний, обвинувачений бере на себе обов'язок щодо викриття інших осіб, у тексті угоди, на нашу думку, має бути конкретно зазначено, у вчиненні яких дій буде виражатися виконання такого обов'язку. В даному контексті слід звернути увагу, що досить часто в угоді про визнання винуватості обов'язку підозрюваного, обвинуваченого у зв'язку з укладенням цієї угоди визначаються достатньо формально, навіть без врахування тієї стадії кримінального провадження, на якій укладено угоду, та без конкретизації їх сутності [6, с. 78].

Як свідчить Узагальнення судової практики здійснення кримінального провадження на підставі угод ВССУ від 22 січня 2014 р., досить часто використовуються неконкретні формулювання при визначенні обов'язку підозрюваного, обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою, які в подальшому неможливо буде виконати. Зокрема:

- співпрацювати з правоохоронними органами у викритті та виявленні осіб, які вчиняють злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян, а також злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг;

- співпрацювати з правоохоронними органами у викритті та виявленні осіб, причетних до вчинення злочинів у сфері господарської діяльності, у тому числі службових злочинів;

- співпрацювати з правоохоронними органами у викритті та виявленні

осіб, які вчиняють фіктивне підприємництво, а саме створюють чи придбають суб'єкти підприємницької діяльності з метою прикриття незаконної діяльності або здійснення видів діяльності, щодо яких є заборона;

- сприяти розслідуванню кримінальних проваджень у з'ясуванні обставин щодо осіб, які займаються придбанням, виготовленням та вживанням наркотичних засобів, та всіх відомих випадків їх збуту, виявленні та припиненні інших відомих йому кримінальних правопорушень цієї категорії;

- сприяти досудовому слідству.

Наведене свідчить, що переважно в угоді про визнання винуватості обов'язку підозрюваного, обвинуваченого у зв'язку з укладенням цієї угоди визначаються досить формально. Відсутність конкретизації сутності таких зобов'язань, зокрема, про яке саме досудове слідство чи інші відомі обвинуваченому подібні злочини йде мова, не дає суду змогу пересвідчитися у реальності й можливості їх виконання [7].

У ході вивчення судової практики застосування угод також встановлено угоди, в яких зазначено обов'язок підозрюваного повністю відшкодувати державі витрати на залучення експертів для проведення хімічної експертизи, який має бути виконано до встановленої в угоді дати (кримінальне провадження № 12012220190000011 від 20 листопада 2012 р. стосовно особи, якій повідомлено про підозру у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 309 КК). У зв'язку з цим зазначимо, що відповідно до ч. 2 ст. 124 КПК України в разі ухвалення обвинувального вироку суд стягує з об-

винуваченого на користь держави документально підтверджені витрати на залучення експерта. Таким чином, відшкодування обвинуваченим даного виду процесуальних витрат забезпечено відповідним механізмом і не може бути предметом угоди про визнання винуватості. Тим більше, угода не може містити конкретної дати відшкодування цих витрат, адже, зважаючи на ст. 476 КПК України, у разі невиконання угоди про визнання винуватості прокурор має право звернутися до суду, який затвердив таку угоду, з клопотанням про скасування вироку. Ухилення від відшкодування витрат на залучення експерта не може мати наслідком скасування вироку, оскільки не стосується тих обов'язків підозрюваного, обвинуваченого, які набули нормативного закріплення у ст. 472 КПК України, і безпосередньо пов'язані із сутністю цієї угоди [6, с. 80].

Важливе значення у змісті угоди про визнання винуватості відіграє положення щодо узгодженої міри покарання, адже саме його, якщо угода буде визнана такою, що відповідає вимогам закону, в подальшому буде затверджено вироком суду. Відсутність у гл. 35 КПК України будь-яких правил, що стосуються визначення можливого узгодженого покарання, логічно викликає питання стосовно меж покарання, яке може бути призначено в результаті укладення цієї угоди. На наш погляд, необхідність надання таким правилам нормативного характеру не викликає сумніву. У зв'язку із їх відсутністю особливого значення набувають роз'яснення Вищого спеціалізова-

ного суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, надані в Інформаційних листах [2; 8] та Постанові Пленуму. А саме, при узгодженні покарання сторони мають враховувати: межі санкції статті Особливої частини КК України, що передбачає відповідальність за вчинений злочин, стосовно якого укладається угода; положення Загальної частини КК України щодо призначення покарання; ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного і обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання. Якщо сторони узгодили покарання та досягли домовленості щодо звільнення підозрюваного, обвинуваченого від його відбування з випробуванням, відповідно до ч. 2, ч. 3 ст. 75 КК України суд зобов'язаний прийняти рішення про таке звільнення у випадку затвердження угоди про визнання винуватості за наявності сукупності таких умов: 1) сторонами угоди узгоджено покарання у виді виправних робіт, службового обмеження для військовослужбовців, обмеження волі, позбавлення волі на строк не більше п'яти років; 2) узгоджено звільнення від відбування покарання з випробуванням; 3) угода відповідає чинному законодавству та підстави для відмови в її затвердженні, визначені КПК України (пп. 1–6 ч. 7 ст. 474 КПК України), відсутні.

У випадку вчинення особою декількох кримінальних правопорушень сторони угоди попередньо мають узгодити (визначити) міру покарання за кожне вчинене суспільно небезпечне діяння, остаточну (сукупну) міру покарання і лише після цього звільнення її від від-

бування покарання з випробуванням. Тривалість іспитового строку та обов'язки, які покладаються на особу, яку звільнено від відбування покарання з випробуванням, згідно з ч. 3 ст. 75 КК України, визначаються виключно судом. У зв'язку з цим визначені сторонами угоди тривалість іспитового строку та обов'язки, що покладаються на особу, яка звільняється від відбування покарання з випробуванням, не враховуються судом, про що зазначається в мотивувальній частині судового рішення, та не є підставою для відмови у затвердженні угоди.

Якщо в угоді наявні недоліки, які за своїм змістом не є суттєвими, зокрема, угода містить суперечності, неточності, що обумовлено, переважно, правовою необізнаністю сторін, з огляду на заборону, передбачену ч. 8 ст. 474 КПК України, щодо повторного звернення з угодою в одному кримінальному провадженні правильним видається надання судом можливості сторонам уточнення укладеної угоди, внесення відповідних змін до її змісту. При цьому такі зміни мають бути погоджені між сторонами, відображені в журналі судового засідання, технічному записі та судовому рішенні [1]. Однак, на нашу думку, такі зміни змісту угоди не можуть стосуватися кваліфікації кримінального правопорушення, щодо якого було укладено угоду, сформульованої підозри чи обвинувачення.

Аналізуючи вимоги до змісту угоди про визнання винуватості, які стосуються наслідків її укладення, затвердження та невиконання, доцільно звернути увагу на те, що КПК України

зобов'язує зазначити в змісті угоди та роз'яснити підозрюваному, обвинуваченому лише ті наслідки, які стосуються апеляційного та касаційного оскарження вироку на підставі угоди (статті 394, 424 КПК України), відмови від здійснення прав, які б він мав при судовому розгляді в загальному порядку (п. 1 ч. 4 ст. 474 КПК України) та наслідки невиконання угоди (які відповідно до ст. 476 КПК України полягають у скасуванні вироку та призначенні судового розгляду в загальному порядку або направленні матеріалів провадження для завершення досудового розслідування в загальному порядку, якщо угода була ініційована на стадії досудового розслідування). Однак, на наше переконання, задля забезпечення добровільності укладення угоди, обізнаності щодо своїх прав і обов'язків, в змісті угоди необхідно зазначити також наслідки умисного невиконання угоди (що полягають у можливості притягнення особи до кримінальної відповідальності за ст. 389¹ КК України).

З огляду на вищевикладене доречно проаналізувати кримінальне провадження, яке розглядалося в одному із районних судів м. Києва. До суду надійшов обвинувальний акт щодо особи, яка обвинувачувалася у вчиненні злочину, передбаченого ст. 333 КК України (порушення порядку здійснення міжнародних передач товарів, що підлягають державному експортному контролю), разом з угодою про визнання винуватості. У цій угоді сторонами було узгоджене покарання, яке цілком задовольняло обвинуваченого. Суд за-

твердив угоду і ухвалив вирок, але у своєму вирокі вирішив питання про долю речових доказів. Вилучене як предмет злочину майно, вартість якого в разі перевищувала суму призначеного як покарання штрафу, було конфісковане. Усвідомивши це, обвинувачений і його захисник оскаржили вирок до Апеляційного суду м. Києва, який відмовив у відкритті апеляційного провадження на підставі ст. 473 КПК України. Отже, ця процесуальна ситуація зайвий раз свідчить про недосконалість чинного законодавства в частині нормативного врегулювання правових наслідків угоди про визнання винуватості.

Тому, на нашу думку, при укладенні угоди про визнання винуватості в її змісті повинні бути зазначені не лише ті правові наслідки, що закріплені ст. 473 КПК України, а й ті, що можуть негативно вплинути на положення підозрюваного, обвинуваченого у зв'язку з затвердженням цієї угоди, а саме: вирішення питання щодо речових дока-

зів; неможливість працевлаштуватися до правоохоронних органів; неможливість бути обраним до представницьких органів влади тощо. На практиці зустрічаються спроби вирішення сторонами угоди вказаних питань. Так, у кримінальному провадженні № 1-кп/644/195/16 сторони угоди дійшли згоди щодо покарання, яке повинен понести обвинувачений разом із конфіскацією транспортних засобів та інших засобів вчинення злочину [9]. Однак, видається, що відповідно до гл. 35 КПК України таке вирішення долі речових доказів не може бути предметом домовленостей сторін угоди. Це питання вирішується лише судом під час ухвалення судового рішення, яким закінчується кримінальне провадження (ч. 9 ст. 100 КПК України). Водночас про можливість такої конфіскації речових доказів при затвердженні угоди обвинувальним вирокіом суду, вважаємо, підозрюваному, обвинуваченому необхідно роз'яснювати та зазначати в змісті угоди.

Список використаних джерел

1. Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод [Електронний ресурс] : Постанова Пленуму Вищ. спеціаліз. суду України з розгляду цив. і крим. справ від 11.12.2015 : офіц. веб-сайт. – Режим доступу: http://sc.gov.ua/ua/uzagalennja_sudovoji_praktiki.html. – Заголовок з екрана.
2. Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод [Електронний ресурс] : Інформ. лист Вищ. спеціаліз. суду України з розгляду цив. і крим. справ від 15.11.2012 // ВССУ : офіц. веб-сайт. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v1679740-12>. – Заголовок з екрана.
3. Тимошенко А. Досудебное соглашение о сотрудничестве: оценка эффективности процессуального института / А. Тимошенко // Уголовное право. – 2011. – № 4. – С. 105–111.
4. Вирок Чугуївського міського суду Харківської області від 19 грудня 2014 р. у провадженні № 1-кп/636/338/14 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.
5. Вирок Близнюківського районного суду Харківської області від 7 грудня 2015 р. у провадженні № 1-кп/612/84/15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.
6. Повзик С. В. Правові наслідки визнання підозрюваним, обвинуваченим своєї вини (порівняльно-правове дослідження) : монографія / С. В. Повзик. – Х. : Право, 2014. – 224 с.

7. Узагальнення судової практики здійснення кримінального провадження на підставі угод від 22 січня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://sc.gov.ua/ua/uzagalnennja_sudovoji_praktiki.html. – Заголовок з екрана.
8. Про доповнення до Інформаційного листа Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 15.11.2012 р. № 223-1679/0/4-12 [Електронний ресурс] : Інформ. лист Вищ. спеціаліз. суду України з розгляду цив. і крим. справ від 05.04.2013 // ВССУ : офіц. веб-сайт. – Режим доступу: http://sc.gov.ua/ua/2013_rik.html. – Заголовок з екрана.
9. Вирок Орджонікідзевського районного суду м. Харків від 03 лютого 2016 р. у провадженні № 1-кп/644/195/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.

References

1. Pro praktyku zdiisnennia sudamy kryminalnoho provadzhennia na pidstavi uhod: Postanova Plenumu Vyshch. spetsializ. sudu Ukrainy z rozghliadu tsyv. i krym. sprav vid 11.12.2015 [On the practice of courts of criminal proceedings on the basis of agreements: Plenum of the Supreme Court of Ukraine for Civil and Criminal Cases of 11.12.2015]. *sc.gov.ua*. Retrieved from http://sc.gov.ua/ua/uzagalnennja_sudovoji_praktiki.html [in Ukrainian].
2. Pro deiaci pytannia zdiisnennia kryminalnoho provadzhennia na pidstavi uhod: Inform. lyst Vyshch. spetsializ. sudu Ukrainy z rozghliadu tsyv. i krym. sprav vid 15.11.2012 [On some issues of criminal proceedings on the basis of agreements: information letter of the High Specialized Court of Ukraine for Civil and Criminal Cases of 11.11.2012]. *zakon4.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v1679740-12> [in Ukrainian].
3. Timoshenko A. (2011) Dosudobnoe soglasenie o sotrudnichestve: otcenka effektivnosti protsessualnogo instituta [Pre-trial cooperation agreement: evaluation of Procedure of the Institute]. *Ugolovnoe pravo – Criminal law*. 4, 105–111 [in Russian].
4. Vyroky Chuhuivskoho miskoho sudu Kharkivskoi oblasti vid 19 hrudnia 2014 u provadzhenni № 1-кп/636/338/14 [Chuguevsky verdict of the City Court of Kharkiv region on 19 December 2014 in the proceedings № 1-кп/636/338/14]. *reyestr.court.gov.ua*. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua> [in Ukrainian].
5. Vyroky Blyzniukivskoho raionnoho sudu Kharkivskoi oblasti vid 7 hrudnia 2015 u provadzhenni № 1-кп/612/84/15 [Sentence Bliznyukovsky District Court of Kharkiv region on December 7, 2015 in the proceedings № 1-кп/ 612/84/15]. *reyestr.court.gov.ua*. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua> [in Ukrainian].
6. Povzyk Ye.V. (2014) Pravovi naslidky vyznannia pidozriuvanym, obvynuvachenym svoiei vyny (porivnialno-pravove doslidzhennia) : monohrafiia [The legal consequences of recognition of the suspect, accused guilty (comparative legal research): monograph]. Kh. Pravo [in Ukrainian].
7. Uzhahalennia sudovoi praktyky zdiisnennia kryminalnoho provadzhennia na pidstavi uhod vid 22 sichnia 2014 [Generalization of court practice in criminal proceedings under the agreements of 22 January 2014]. *sc.gov.ua*. Retrieved from http://sc.gov.ua/ua/uzagalnennja_sudovoji_praktiki.html. [in Ukrainian].
8. Pro dopovnennia do Informatsiinoho lysta Vyshchoho spetsializovanoho sudu Ukrainy z rozghliadu tsyvilnykh i kryminalnykh sprav vid 15.11.2012 № 223-1679/0/4-12 : Inform. lyst Vyshch. spetsializ. sudu Ukrainy z rozghliadu tsyv. i krym. sprav vid 05.04.2013 [On amendments to the Information letter of the Supreme Specialized Court of Ukraine for Civil and Criminal Cases of 15.11.2012 p. № 223-1679 / 0 / 4-12 : Newsletter of the High Specialized Court of Ukraine for Civil and Criminal Cases of 04.05.2013]. *sc.gov.ua*. Retrieved from http://sc.gov.ua/ua/2013_rik.html. [in Ukrainian].
9. Vyroky Ordzhonikidzevskoho raionnoho sudu m. Kharkiv vid 03 liutoho 2016 u provadzhenni № 1-кп/644/195/16 [Sentence Ordzhonikidze District Court. Kharkiv on February 3, 2016 in the proceedings № 1-кп/644/195/16]. *reyestr.court.gov.ua*. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії 10.06.2016.

Повзык Е. В., кандидат юридических наук, ассистент кафедры уголовного процесса и оперативно-розыскной деятельности, Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина, г. Харьков
e-mail: povzyk@mail.ru
ORCID 0000-0002-5261-0973

**Сделка о признании виновности
и требования к ее содержанию**

В работе проанализированы отдельные вопросы заключения и рассмотрения сделки о признании виновности, требования законодательства относительно ее содержания (относительно тяжести уголовных правонарушений, участников сделки, формулировки подозрения или обвинения, обязанностей относительно сотрудничества в раскрытии уголовного правонарушения, меры наказания, последствий заключения сделки) и предложены пути нормативного усовершенствования заключения и утверждения указанных сделок, а также ее содержания.

Ключевые слова: процессуальный документ, сделка, сделка о признании виновности, содержание сделки, упрощенное производство.

Povzyk Y. V., PhD in Law, the assistant of the department of criminal procedure and operational search activity of the Yaroslav Mudryi National Law University, Ukraine, Kharkiv
e-mail: povzyk@mail.ru
ORCID 0000-0002-5261-0973

A Plea Deal and the Requirements for its Content

The work analyzes certain issues of making and considering a plea deal, the legal requirements of its content. Namely, in the article there are researched the requirements of the Civil Procedure Code of Ukraine concerning the range of criminal offenses (by severity) for which a plea deal can be made. There is offered to detail the order of making a plea deal so that it provides the protection of interests of a suspect, accused person (private one) and public prosecutor (public one). To make regulatory improvements of the reasons for postponing a plea deal presentation to the court, in the case there are obtained the evidence of a corruption crime committed by another person. There are considered the features of participation in a plea deal of the juvenile suspect, accused person, his defense counsel, legal representative, interpreter. There is analyzed the content of the requirements for a plea deal content concerning the cooperation in exposing the criminal offense committed by another person and there is paid attention to the need to specify the obligation indicated in the plea deal. There are investigated the requirements for a plea deal, related to the consequences of the deal, its approval and its non-fulfillment. There is offered to specify not only the consequences in a deal, related to the appeal and cassation appeal against a sentence under the deal, the negation of the rights implementation which it could have at a trial in general manner, the non-fulfillment of the deal, but also those, that may negatively affect the position of the suspect, accused person in connection with the approval of the deal (making decision considering the evidence, the inability to be elected to the representative bodies, etc.).

Key words: procedural document, deal, plea deal, content of a deal, a simplified procedure.